

ikke turde vise sig svag, idet en fortsat Eftergivenhed let kunde blive skæbnesvanger.

Efter en Ugestids Forløb forandrede han derfor saa smaat sin Opførsel overfor hende, viste sig en Smule ligegyldig, indfandt sig med mindre Regelmæssighed og udeblev tilsidst ganske i nogle Dage.

Den første Dag følte Jakobe hans Bortebleven som en Befrielse. Den anden Dag var hun forundret, den tredje Dag urolig. Hen paa Eftermiddagen bestemte hun sig til at skrive til ham; men næppe var hun kommen op paa sit Værelse og havde faaet Pennen i Haanden, hørte hun hans Stemme nede i Haven. Hendes Hjerter kom til at banke heftigt; og dog gik hun ikke ned til ham. Paa det Papir, hun havde bestemt for ham, gav hun sig til at skrive et ligegyldigt Brev til en udenlandsk Veninde; og da en af hendes smaa Søskende lidt efter kom op for at melde hans Ankomst (Fru Salomon vogtede sig vel for at benytte nogen af Tjenestefolkene til det Ærinde), lod hun svare, at hun havde Hovedpine og ikke kunde komme ned.

Mere end en Timestid varede hendes Standhaftighed dog ikke. Hun krøllede de smaa Haarløkker over Ørene og viste sig noget før Tetid nede i Stuerne. Det var imidlertid bleven mørkt. Overalt var Lamperne tændte. Faderen og Moderen var ene i Dagligstuen; Per, Ivan og Onkel